

Mál nr. 298/2018**M og
váttryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar A****Ágreiningur um bótaskyldu.****Gögn.**

Málskot, dags. 27.09.2018 ásamt fylgigögnum.

Bréf V1, váttryggingafélags, dags. 09.10.2018, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Þann 8. maí 2016 var M á leið út af skemmtistaðnum A þegar hann féll niður stiga í anddyri og slasaðist alvarlega. Hann lenti með hnakkann á steipt gólfið og hlaut af heilablæðingu. Í kjölfarið fór hann í aðgerð og var á gjörgæslu, heila- og taugaskurðeild og Grensás fram í október 2016. Hann glímir enn við töluverðar afleiðingar slyssins og hefur varanleg læknisfræðileg örorka verið metin 33%. M hafði drukkið áfengi um kvöldið en var ekki verulega ölvaður samkvæmt vitnum.

M telur að stiginn hafi verið illa lýstur og sleipur þegar hann datt. Þá sé stiginn nokkuð brattur. M telur að vitnisburðir styðji það að stiginn hafi verið hættulegur og vanbúinn og að A hafi ekki tryggt öryggi þeirra sem áttu erindi um staðinn og því beri hann skaðabótaskyldu á tjóni M. Þá telur M að dómafordæmi sýni að rétt sé að taka mið af byggingareglugerð, nr. 112/2012 við mat á því hvort frágangur á stiganum sé fullnægjandi og til þess fallinn að tryggja öryggi þeirra sem eiga leið um, sbr. dóm Hæstaréttar nr. 777/2013. M vísar til 6.4.6. og 6.4.7. gr. og 6.4.9. og 6.4.10. gr. reglugerðarinnar í þessu sambandi þar sem fjallað er um hönnun stiga og tröppur bygginga, hvíldarpalla, handrið, halla og innskot. M vísar einnig til héraðsdóms Reykjavíkur nr. E-606/2017 þar sem komist hafi verið að þeirri niðurstöðu að ekki yrði eingöngu horft til þeirra reglna sem giltu á þeim tíma er fasteign var byggð við mat á aðbúnaði fasteignar og telur M aðstæður í þessu máli að mörgu leyti sambærilegar, þ.e. að það hafi verið auðveld ráðstöfun að setja handrið báðum megin. Þá séu aðstæður þannig að enn ríkari skylda hafi hvílt á A að gera ráðstafanir til að tryggja öryggi í stiganum vegna eðlis starfseminnar. Yfirborð þreppanna í stiganum séu slitin og uppurin og járnlistar í tröppum sem verða sérstaklega sleipir þegar tröppurnar blotna.

Í bréfi V kemur fram að fasteignin sem hýsir skemmtistaðinn A sé byggð árið 1914. Húsið hafi verið endurnýjað 1947-1949 og samkvæmt teikningum sjáist stiginn sem er í húsinu í dag. Ekki liggja fyrir annað en að stiginn uppfylli reglur sem voru í gildi þegar húsið var byggt og þegar því var breytt. Ljóst sé að A hafi ekki borið að breyta húsnæðinu í takt við breyttar reglur, sbr. dóm Hæstaréttar nr. 184/2007, þar sem tekið var sérstaklega fram að sveitarfélagi væri ekki skylt að laga húsnæðið að kröfum sem gerðar væru í nýjum byggingareglugerðum. Í dóminum hafi verið gerð undantekning frá reglunni og séu taldar upp ástæður fyrir því í dóminum. V telur að stiginn á skemmtistaðnum A sé ekki hættulegur þótt dyraverðir hafi aðstoðað ölvað fólk í stiganum og ekki sé hægt að fallast á að lýsingu hafi vantað í stigann. Sly M sé því ekki að rekja til atriða sem A beri skaðabótaábyrgð á og því sé bótaskylda ekki fyrir hendi úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Álit.

Það liggur fyrir í málinu að umræddur stigi er í gömlu húsi. Hann er þröngur og frekar brattur og handrið er öðrum megin. Ekki liggur fyrir orsök þess að M féll í stiganum. Ágreiningur er um hvort lýsingin í stiganum var ásættanleg og hvort hann hafi verið sleipur. Samkvæmt framburði vitnis voru 3-4 ljós fyrir ofan stigann auk tveggja logandi kerta en vitnisburður liggur ekki fyrir um hvort stiginn var sleipur. Stiginn fullnægir ekki reglum gildandi byggingareglugerðar nr. 112/2012 og samkvæmt dómaframkvæmd er almenna reglan sú að fasteign þurfi ekki að fullnægja gildandi kröfum heldur þeim kröfum sem voru í gildi þegar fasteign var byggð. Undantekning hefur verið gerð frá þeirri reglu í dómum þar sem þjónusta var veitt í fasteign sem ekki var unnt að sækja annars staðar. Slík undantekning á ekki við í þessu máli þar sem á staðnum er veitt almenn þjónusta. Ekki liggur annað fyrir en að skemmtistaðurinn A hafi öll tilskilinn leyfi til að reka skemmtistað án athugasemda vegna

stigans. Eins og tilvikum er háttað í þessu máli þar sem stiginn er hluti af fasteign sem byggð var á fyrri hluta 20. aldar, handrið var öðrum megin í stiganum og lýsing eins og búast má við inn á skemmtistað er ekki unnt að líta svo á að slysið sé rakið til saknæmrar háttsemi A eða aðstæðna sem hann ber ábyrgð á heldur hafi verið um óhappatilvik að ræða þegar M féll í stiganum. Með vísan til þess ber A ekki skaðabótaábyrgð á slysinu.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á skaðabótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 6. nóvember 2018.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Jón Magnússon, lögm.